

μάζετο ἰδίως ταγός, ἀλλὰ τὸ ἄξιωμα αὐτοῦ ἦτο τοσοῦτο μέγα, ὥστε ὁ Ἡρόδοτος ὀνομάζει βασιλεῖς τοὺς τε Ἀλευάδας καὶ τὸν Κινέαν. Καὶ δσάκις μὲν συνέβαιναν ἡ τοιαύτη ἔνωσις τῶν Θεσσαλῶν οὗτοι ἠδύνατο νὰ συγκροτήσωσιν 6.000 μὲν ἱππεῖς, 10.000 δὲ ὀπλίτας καὶ ν' ἀποβῶσιν οὕτω φοβεροὶ εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τοὺς ἔξω ἐχθρούς. Ἀλλὰ τῆς ὅλης χώρας σπανίως προεχειρίζετο ἢ ἀνεγνωρίζετο ταγός ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αἱ πόλεις ἐρίζουσαι πρὸς ἀλλήλας δὲν συνεδέοντο εἰμὴ διὰ δεσμοῦ τοσοῦτ' ἄλλο χαλαροῦ ὄσφ καὶ καθ' ἑκάστην πόλιν ἔστασιάζον αἱ ὀλιγαρχίαι. Ἐντεῦθεν παρέλυνε ἡ δύναμις τῆς μεγάλης καὶ πλουσίας ταύτης χώρας, ἐντεῦθεν οἱ Θεσσαλοὶ πολλάκις μὲν

Νομίσματα πανθεσσαλικά

(Ζεὺς καὶ Παλλὰς λογιζοῦσα)

(Ἀχιλλεὺς καὶ ἵππος)

(Παλλὰς καὶ ἵππος)

πρὸ τῶν μηδικῶν ἠττήθησαν ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν Φωκῶν, δὲν ἠδυνήθησαν δὲ νὰ ὑποστηρίξωσι τοὺς συμμάχους αὐτῶν Πεισιστρατίδας· ἐντεῦθεν βλέπομεν βραδύτερον τοὺς Ἀλευάδας ζητοῦντας νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸ κράτος αὐτῶν διὰ τῆς τῶν Περσῶν βοήθειας, τοὺς δὲ ἄλλους Θεσσαλοὺς, ἀγανακτοῦντας μὲν διὰ τὴν προδοσίαν ταύτην μὴ δυνθέντας δὲ νὰ προπολεμήσωσιν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ὅτε οἱ Πέρσαι ἐστράτευσαν κατ' αὐτῆς. Ἐντεῦθεν τελευταῖον τὰ ὑποτελῆ τῶν Θεσσαλῶν ἔθνη, οἱ Περραιβοὶ, οἱ Μάγνητες, οἱ Ἀχαιοί, οἱ Δόλοπες, οἱ Μαλιεῖς, πολλάκις καθυστέρουν τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων καὶ οὐδέποτε ἀπέβαλον τὴν αὐτονομίαν. Ἀπαντὰ τὰ ἔθνη ταῦτα εἶχον τὰ ἴδια αὐτῶν πρυτανεῖα ἢ βουλευτήρια καὶ διεξῆγον αὐτοτελῶς τὰς ἰδίας ὑπόθεσεις. Ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἀποδεικνύει τὴν ἀσθένειαν τῆς θεσσαλικῆς κυριαρχίας εἶναι ὅτι οἱ Περραιβοί, οἱ Μάγνητες, οἱ Ἀχαιοί, οἱ Δόλοπες καὶ οἱ Μαλιεῖς παρεκάθητο ἐξ ἴσου μετὰ τῶν Θεσσαλῶν εἰς τὸ μέγα ἀμφικτιονικὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον. Διὰ νὰ ἐννοήσωσι δὲ οἱ ἀναγνώσται ἀπασαν τὴν σπουδαιότητα τοῦ τοιοῦτου τῶν ἔθνῶν δικαιώματος, ἀνάγκη νὰ ἐκθέσωμεν ἐναυτῶθα ἕκτενέστερον τὰ περὶ τοῦ συνεδρίου τούτου.

Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν τῆς ἀρχαιότητος χρόνων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν μυθικῶν, ἦτο διηρημένον εἰς πολυαριθμοὺς αὐτοτελεῖς καὶ αὐθυπάρχοντες πολιτείας, συνησθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ συνδέηται διὰ δεσμῶν τινῶν, οἵτινες, ἂν καὶ εἶχον θρησκευτικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν χαρακτήρα, περιεποιοῦν οὐδὲν ἦττον ἐνότητά τινα εἰς τὰ διακεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων καὶ πολλάκις πολέμια ἐκεῖνα τμήματα. Οἱ δεσμοὶ οὗτοι ἔκαλοῦντο ἀμφικτιονίαι, ἀπὸ τῆς λέξεως ἀμφικτίονες, τῆς δηλοῦσης τοὺς περιοικοῦντας ὥστε αἱ ἀμφικτιονίαι οὐδὲν ἄλλο ἐσήμαινον ἢ τὴν ἔνωσιν τῶν περιοικίδων πόλεων, ἂν καί, κατὰ τὸ ἔθος τὸ ὁποῖον εἶχον οἱ προπάτορες ἡμῶν νὰ προσωποποιῶσιν ἀπάσας τὰς ἀρχαίας αὐτῶν παραδόσεις, συνηθέστερον ἢ λέξις παρήγετο ἀπὸ Ἀμφικτύονος, τοῦ μυθολογουμένου ἀδελφοῦ τοῦ Ἑλλήνος, ὅστις ἐθρυλεῖτο ὡς ὁ πρῶτος τοῦ θεσμοῦ τούτου ἰδρυτής· ὅθεν καὶ ἐγράφετο ἡ λέξις διὰ τοῦ υ μᾶλλον ἢ διὰ τοῦ ι. Ἀμφικτιονίαι τοιαῦται ὑπῆρχον πολλαί· ἡ περὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ὀγγησιῶ τῆς Βοιωτίας, ἡ περὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος ὁμοίως ἐν Καλαυρίᾳ (εἰς τὸν σημερινὸν Πόρον), ἡ περὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος πάλιν ἐν Τριφυλίᾳ, ἡ περὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δήλῳ, ἡ περὶ τὸ Τριοπικὸν ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος τῶν ἐξ δωρικῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεων, καὶ ἄλλαι, αἵτινες